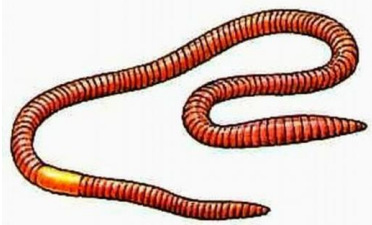

Žížala obecná

Žížaly to nemají snadné. Odjakživa. Moje babička, jak nějakou našla na záhoně, vzala ji do scvrklých prstů a hodila co nejdál mohla. „Tu máš, kose!“

Pokaždé si přiletěl.

Zůstat schovaná v chodbičkách hlíny, neměla by to žížala o nic jednodušší.

Místo kosa jí tam mohl najít krtek. A ten ví o žížalách všechno, nebo aspoň všechno, co je pro něj důležité.

Že jsou dobré, výživné a tak akorát křehké. Že neumějí běhat, ale taky na něj nepočkají.

Že dokážou to, co málo jiných živočichů – žít bez hlavy. A tak, když krtek nachytá víc žížal, než zvládne sníst, ukousne jim hlavu a těla uloží do komůrky. Bezhlavé žížaly tam čekají jako křížaly ve spízi: utéct nemůžou, ale protože jsou pořád živé, zůstávají čerstvé. A přesně to krtek chce: přece by nejedl zkažené maso!

Jenže někdy se přihodí, co si neplánoval. Když žížale ukousnete hlavu – tedy vlastně krtek – časem jí doroste. Probere se z podivného spánku, rozhlédne se kolem – a když pochopí, že je v krtčí spížirně, nečeká a práskne do štětin.

Je pryč. Zachráněná. V ten den se podruhé narodila.

Až jí to dojde, rozřehťá se tichým žížalím smíchem na celé kolo.

Nikdo ten smích neuslyší. Ale krtek ví svoje.

DOBŘÁ OTÁZKA: Opravdu žížaly přežijou i s ukousnutou hlavou?

Ano. Jen se nesmí ukousnout moc.

Žížala má tělo dělené do kroužkovitých článků (však taky patří do skupiny zvaných kroužkovci). Když si krtek ukousne s hlavou nejvýš čtyři články, hlava časem doroste. Ale kdyby se zahryzl víc, bude to žížalin konec.

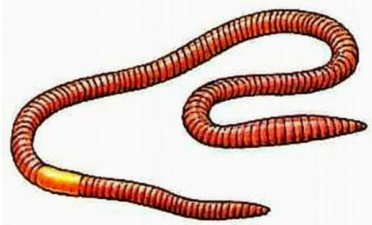
Když si nepřítel ukousne ze zadní části – té, co je za opaskem – má to žížala jednodušší. Doroste, když jí zůstane určitý počet článků – u některých druhů jich stačí jen čtyřicet.

VĚŘÍTE TOMU: Žížala velká jako hadice? Hromádky veležížaly australské vypadají jako pořádné krtince. Jak by ne: může být dlouhá i víc než tři metry. Většinou se schovává pod zemí a jen prudký liják ji dokáže vyhnat na světlo dne. Přesto o sobě dává vědět: když se protahuje svými tunely, je zpod země slyšet šustění štětin. Asi aby krtci věděli, že se mají raději ztratit.

DOBŘÁ OTÁZKA: Je žížala škodlivá? Naopak – je užitečná. Hledá si opadané listy, pod zemí je jí, tráví a hromádkami trusu hnojí hlínu. Tu navíc kypří a promíchává, a tak šetří zahradníkům práci s rytím.

někdo dokonce udělal pokus: pochytil z pole všechny žížaly, odnesl je pryč a vysel tam pšenici. Sklidil pak o polovinu míň než obvykle. A tím všechny teorie o prospěšnosti žížal potvrdil.

Žížala obecná

Žížaly to nemají snadné. Odjakživa. Moje babička, jak nějakou našla na záhoně, vzala ji do scvrklých prstů a hodila co nejdál mohla. „Tu máš, kose!“

Pokaždé si přiletěl.

Zůstat schovaná v chodbičkách hlíny, neměla by to žížala o nic jednodušší.

Místo kosa jí tam mohl najít krtek. A ten ví o žížalách všechno, nebo aspoň všechno, co je pro něj důležité.

Že jsou dobré, výživné a tak akorát křehké. Že neumějí běhat, ale taky na něj nepočkají.

Že dokážou to, co málo jiných živočichů – žít bez hlavy. A tak, když krtek nachytá víc žížal, než zvládne sníst, ukousne jim hlavu a těla uloží do komůrky. Bezhlavé žížaly tam čekají jako křížaly ve spízi: utéct nemůžou, ale protože jsou pořád živé, zůstávají čerstvé. A přesně to krtek chce: přece by nejedl zkažené maso!

Jenže někdy se přihodí, co si neplánoval. Když žížale ukousnete hlavu – tedy vlastně krtek – časem jí doroste. Probere se z podivného spánku, rozhlédne se kolem – a když pochopí, že je v krtčí spížirně, nečeká a práskne do štětin.

Je pryč. Zachráněná. V ten den se podruhé narodila.

Až jí to dojde, rozřehťá se tichým žížalím smíchem na celé kolo.

Nikdo ten smích neuslyší. Ale krtek ví svoje.

DOBŘÁ OTÁZKA: Opravdu žížaly přežijou i s ukousnutou hlavou?

Ano. Jen se nesmí ukousnout moc.

Žížala má tělo dělené do kroužkovitých článků (však taky patří do skupiny zvaných kroužkovci). Když si krtek ukousne s hlavou nejvýš čtyři články, hlava časem doroste. Ale kdyby se zahryzl víc, bude to žížalin konec.

Když si nepřítel ukousne ze zadní části – té, co je za opaskem – má to žížala jednodušší. Doroste, když jí zůstane určitý počet článků – u některých druhů jich stačí jen čtyřicet.

VĚŘÍTE TOMU: Žížala velká jako hadice? Hromádky veležížaly australské vypadají jako pořádné krtince. Jak by ne: může být dlouhá i víc než tři metry. Většinou se schovává pod zemí a jen prudký liják ji dokáže vyhnat na světlo dne. Přesto o sobě dává vědět: když se protahuje svými tunely, je zpod země slyšet šustění štětin. Asi aby krtci věděli, že se mají raději ztratit.

DOBŘÁ OTÁZKA: Je žížala škodlivá?

Naopak – je užitečná. Hledá si opadané listy, pod zemí je jí, tráví a hromádkami trusu hnojí hlínu. Tu navíc kypří a promíchává, a tak šetří zahradníkům práci s rytím.

někdo dokonce udělal pokus: pochytil z pole všechny žížaly, odnesl je pryč a vysel tam pšenici. Sklidil pak o polovinu míň než obvykle. A tím všechny teorie o prospěšnosti žížal potvrdil.